

kurrere under saadanne Forhold, bliver det vanskeligt for os, og naar vore unge Elever ikke ret vel kan klare sig, bliver Resultatet jo, at de maa rejse hen til en Forberedelsesskole og lade sig uddanne der. Saa har vi faktisk dermed indført en 4-aarig Seminarieuddannelse, som imidlertid egentlig ikke skulde indføres paa den Maade; hvis vi ønsker den, skal den indføres gennem en Ændring af vor Seminarielov.

Jeg er egentlig ikke enig i den Tanke, at man skal kræve Kendskab til en større Stofmængde for Optagelse paa et Seminarium. Jeg tror, at det, der kræves i Øjeblikket, er tilstrækkeligt. Naar der er Fejl ved den nuværende Ordning, synes jeg, man maa se at faa dem rettet paa den lempeligste Maade. Naar vi nu efter Ændringsforslaget skal have indtil 100 Censorer til at bedømme Præstationerne ved Optagelsesprøven, er jeg ikke rigtig tilfreds dermed. Jeg kan godt forstaa, at man ikke kan vælge en Kommission og lade den rejse rundt ligesom Eksamenskommissionen ved den afsluttende Lærerpriøve; det vilde tage alt for lang Tid, og andre Vanskeligheder kan ogsaa gøre sig gældende. Man har henvist til Forskolelærerindeeksamen og sagt, at der gik det udmærket, saa maatte det ogsaa kunne gaa ved Optagelsesprøven. Det tror jeg ikke rigtig slaar til, thi ved Forskoleseminarierne afholdes ikke en rigtig Eksamen, den Kundskabsmængde, de Elever, der udgaar fra Forskoleseminariet, besidder, har de i de fleste Tilfælde erhvervet, før de kommer til Seminariet; det er egentlig kun en Modenhedsprøve, der der er Tale om, og jeg ved ikke, om ikke alle Eleverne faar Eksamensbevis. Den eneste mulige Vej ud af Uføret, tror jeg, gaar i den af Ministeriet anviste Retning. Men i Stedet for at have 20 Hold Censorer — saa mange maa vi have, naar der skal et Hold til hvert Seminarium — kunde jeg have ønsket, man havde nøjedes med 20 Censorer eller deromkring; det, tror jeg, kunde have slaat til. Jeg deler den Tanke, som ogsaa den ærede sidste Taler, det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), var inde paa, at man skal vogte sig for lokale Censorer; man skal sikre sig imod, at det ikke bliver en lille Venskabskreds, som staar Seminariet nær, der faar Afgørelsen i sin Haand; det vilde jeg anse for uheldigt. Jeg mener, at man kunde faa et bedre Resultat ved at lade 3—4 Hold Censorer rejse rundt til Seminarierne; de kunde tilse 6—7 Seminarier hver — hvis der blev 4 Hold kun 5—6 Seminarier —, og den Tid, der vilde medgaa til Rejserne,

vilde ikke blive længere, end at man meget vel kunde overkomme Arbejdet. Ja, vil man sige, men saa blev man maaske ikke fri for, at Eleverne gik paa Tourné, saa at de, hvis de faldt et Sted, meldte sig et andet Sted. Herimod kunde man imidlertid meget let sikre sig, man kunde gaa den Vej, man gik for nogle Aar siden under den gamle Eksamensordning, at alle, som indstillede sig til denne Prøve, skulde melde sig enten til Ministeriet eller til dets Konsulent. Der er altsaa ingenting i Vejen for, at de paagældende kunde søge Optagelse paa hvilket som helst Seminarium, men naar de havde meldt sig, og der var udarbejdet en Liste over dem, og denne Liste var afsluttet til en bestemt Tid, var det udelukket, at vedkommende, hvis han ikke fandt Optagelse denne Gang, kunde gaa til fornyet Prøve samme Aar; han maatte vente, til der blev Optagelsesprøve igen.

Naar det er foreslaaet at afholde alle Prøverne paa Seminarierne samtidig, vil der heller ikke derved være vundet saa forfærdelig meget; thi hvis der ved et Seminarium melder sig et betydeligt større Antal, end man kan optage i en Klasse, kan man ikke sige: Saa mange kan vi tage, og Resten faar gaa hjem til næste Aar; det vilde være Uret, thi det kunde tænkes, at der meldte sig et saa betydeligt Antal dygtige Folk, at man nødvendigvis maatte give dem Bevis for, at de var dygtige nok til at følge Undervisningen paa et Seminarium og lade dem gaa til et andet Sted.

Endelig blev det sagt, at de skriftlige Opgaver skulde gives af Ministeriet efter Indstilling af et i denne Hensigt nedsat mindre Udvalg; derved vilde man naa, at Opgaverne blev de samme. Det kunde maaske være rigtigt nok, men jeg tror ikke, den Omstændighed, at Opgaverne er ens, har saa stor Betydning, undtagen hvis Bedømmelsen af disse Opgaver ogsaa bliver den samme. Thi enten man har forskellige Opgaver og lader en Kommission bedømme dem, eller man har den samme Opgave og lader forskellige bedømme dem, bliver Resultatet væsentligt det samme. Man kunde maaske være gaaet den Vej at lade en Kommission — ligesom den gamle Eksamenskommission — møde paa forskellige Steder, hvor saa Præparanderne skulde indfinde sig; men jeg ved, at Seminarierne er i høj Grad herimod, og jeg tror heller ikke, det vilde være en heldig Ordning. Selv om man lod Kommissionen bestaa udelukkende af Seminarielærere, tror jeg, Seminarierne meget nødtigt vilde gaa ind paa en saadan Ordning. Bedre vilde